

LIE - 1957. - 1961.

Sāņot apcerējumu par LIE parādīto laikam, jaunais mākslinātājs atvainojas latvājiem par pūšanajiem reprezentētēm minot gāzi personu utvārdus, vārdus gan notikumiem. Bet tā nem vērā ka ir pagājis pārīkami ilgs laika posms kā arī tām senajām dienām - tie tomēr ir 60 gads un veci notikumi un gads un, protams, daudzas var būt minīsimies vai arī šodien tas likas mainīsies. Tāpat līdzīgi nevarētu saņāt jaunātāti būt vāja arī par manu ģimenu, bet tas arī būja "toreiz".

Un tā mēģināsi visu sāk'ēnēt kronoloģiskā secībā.

1956. gadā, kā Laiķu Laiķsaimniecības skadēmijas Mēsaimniecības fakultātes absolvoēšanas, abi ar sīvu Ausma (apprecētāmīs vēl kā studenti) tikām notikēti darbā uz Kuldīgas mēsaimniecību - es kā iauzīmējotās Padomes mežniecības metzinis, tāsma meža atjaunošanas ietekmēra amata. Tomēr daži sādžiņi apstākļu dēļ sāku interesētību par ceļiem strādāt kādā eitē mēsaimniecībā. Tāpēc sākārā grūzis Galvenajā Mēsaimniecības pārvaldē (tovarētā bija Laiķsaimniecības ministrijas struktūrvienība) viens ārkārtēja telefona numura par ceļiem. Laiķam jau līktenis tā bija lemis, ka tāsējā biji strādājuši mēsaimniecības direktors Peiperis Kadijs mežleja mežīmē. Līdz mežniecībai jo amatu apgādājās atstātēs latvātājais mežīmēs Aleksandrs Šulcovskis. Šo vītu piedāvāja man. Atbrunchi, apmeklējums un viesojāmības, ka parāsāmī parcelotības uz zili. Iedēstīgi bija arī tas, ka Ausmā bija ceļojā strādāt par mežīnu paldei. Kā cil labāk!

Pēdējās nedēļas Kuldīgā parādītam biķermā satraukumā. Stāvētuvu pārāris un bojām utvāruti, ka noķerēsim mārtupeku stādīšanas laiku - Kuldīgas pusē jau šis darbs tūvojās noslēgumam. Kad beidzot nūnācēm zīlē, bijām pārsteigtī, ka jās māce pārāris pa istabu vēl krietni bridi pāpāgaider - neno noķerējusi netījam. Kā nerē starp miljoliem Latvju vīnu galu (Kuldīga) un otru gala (Valga) ir ne tikai starptautiski atzīmēti, bet arī gada laiku saicināta.

Jaukais dažes posms vēl esamīgātā un rēķēm iecīrījām. Vērs no pārīkāmē darbībā bija mēsaimniecības amatnieces labiekārtījana - parītāk senot-sērošanai. Delpelkiejās mājās bija ievērisis plaši vīrsaimniecību, konkrēti, aktīvi

autri' uodarbojies ar sukrablapen audzīšanu un tajā sakāvē
apķertai bīz ne sevišķi izvilets.

Mežniecības robežas jauno mīessānā "uzņema foti"
sīsimgi. Kā pārsteigus bīz visa nolientīva nezaidīta ierāšā-
šanas un oīsmaiti. Kāds autors atveda saimniecībā uodējumi-
nas, rūķes, tēris, trūkis. Gan dzīt jādzīva, vai dzīvība, kā vērtība
lai tāk galē - jaunam speciālistam lauk raimniecības bīrdzes
merķidas, bet sādīgo un no rāutā vārīgātīm un vārīgām bīcī-
precātēm. Jolīja gan apirkumā pasī. Ar alga vīn, rotām, ī-
tīt bīz problematiski (mēģinām 75.-re, palīgam 50.-re).

Tomēr ietvērstosī pieiedītī apguvām mītuvām ēri un novādas
problēmas merķidas.

Par robežu. Mežniecības teritorija attīstība ir īst-
kā (vēra no lielākajām), daļāma & daļas - daļe un zīle.
Sākotnais tāls robežas ar Lielās Purvā - mežnieces Atītās
Nībiras, tad Zīmuļas un Dombra Spilveņu, Īvara Dīķi,
Kārlis Zunte, Jānis Pūce, Jāņa Sloveckis, Valdemārs Radomīška,
vīlāk Bruno Lotzē. Līdz galē robeža gan 944m - mežsākai Kār-
lis Krolis, Adolfs Gallis, Ēvalds Gailis, Valējs Birbāns, Nikolajs
Dāvurovs, Alberts Rākēnts. Mežniecības grāmatvede līcīja Šķir-
neč. Apgaudu nosaukumus gan, dižīgāk, atceres bīcī daļas -
bedrā, sila, līķis, dores ...

Mežniecības kantoris atradas vēcā senlaicīgā koka
ēcā. Tātīt bīz arī mežīgā datorālis. Kā brīnuma bīzā sagla-
bētār tāds reitums nā vīlā maites krāsns, kura tīra arī man-
tītā regulārāi gārdas mīlās maites cepšanai.

Bet nepagāta ne pāris mēneši, kad kā spēcīgs
ns skaidrām defektiem, vēcā rokotāms par mežsām mežniecas un
mežniecības nodarvi aprinojānu zem viena karoga. Mežniecības
pārņēmējs par mežniecību - meža iestādes veicīem, mežsāki
par meža meistarību - tehnīku, mežinieks - par meža iestādes
rīcību - mežniecības priekšiniek (lapni - var ne?), grāmatvede
gan kā bīzā tā arī - salīka grāmatvede. No nosaukuma mainījās arī
darba alga - bīzā nelīdz pilskums (koncerti vairs neatceros).

Zīle pirms aprīvošanas t.i. bija īstā mātī atradas
mežniecības satīmējējās ierīcēs. Domēt jāzīt bīzā lāina
posmā pat neespejēja nemaz rāstīgi ierānties ar kaimiņiem,
pat neatceres nebija nonākta personu no vadības. Vīras gan
bīzā skaidrs, ka mežniecībai bīzā ierāvējēs uz Lielo kantoru.
Līdz ar aprīvošanos bīzā vata arī vīrs strādāsīsi, iecītās,
tehnīca u.t.t. Kantora darbiniekām pribūvējās hētīnudele bīcī
dīķe valge, vīlāk tehnīkais redītājs Olegs Sudkovskis, kārtības
un tīrības iestāžītājs (labais garīgs) Mīra Vičus vārīgā vīra
mīlī tīkā dzēsta vēnkālī, mīsa Mīnītē". Kantora mātī
bīzā arī atcerīska komīties iestāžās mīnītēs pārītā, kura
bīzā labpīt iemantoja sāpī u.c. kā nebūtu bīzī pābrāncēt
strenčīem.

Aprīvošots vīzārem, par kārtē pamatojumā

palika meizorūmītis, kas išgina mazaukumą „Meizorūmītis satnukas”, ne manė, tis geria mėgstos mazaukumai dėl, sasintiki rūkučių pagalbą rūpa „MAS”.

Līdz ar jaunajām iemazgām mēs apņemjamies pie redzī, kas galvenokārt veistīta mēsā iestādes tautsaimniekiem. Nekādā apņēmējot dažādes mēsā iestādes tehnoloģijas - t.s. matas un lielās kompresoriem. Būtībās vēl zīga vairumtara (foreiz KT-12) būzes. Pārveidojano elektrostaciju (PES-200) un elektroceļu atjaunojot vēlāk būsim motorizētās "Latvijā". No sākumā tehnoloģijas pāriņķā vēl pirmsāmu un ievērojušu atombros u.c. t.s. lejasala vānuņiem (Saules stacijā - māksnīcās Briedis) un t.s. Bīja vēl atverosana (atverotās Jāņus Zolkmanis). Tehnoloģijas jautājumos neiedzīlinājās, jo tā mainījēs struktūru un visi nespociālīstam, to lairot, tas vēlākīs sevišķi interesanti. Tomēr dažas jautājumus gribu atklāt. Lielā māksnīma parasti cīrsīm iestādei un materiālu ieguvant no tām ir vissējā neizbrāzīmē celi. Nezinām kā tas ir tagad, bet tovarētu liecas, ka ziņas būtībā motīvīgas ar kriētīm salīdzināt ar sniegu, tāpēc patrumca- cīmos celus (parasti kvartālīgo) varēja izvaidot ar t.s. cīsel- desēnas metodi. Sala lāzā ar māksnīm regulāri iebraukā- kādot atvērto posmu, sals pāda- nīzā tās kā normālu ūdens. Cela atvirošanai no sniegu, vienmēr gataustē būtībā būldētu.

Föds srats bila zimā.
(Attēlē celiņš uz ari).

tā bija 5 lielie mazītie bērni varami neki pāri - 3 sālē un 2 zīlē. Stādātāt sastāvotā pārešanā, neēričīga variācija dzīvi reakcijas un tiek plāna izvēlēta pārskaitīt līdz 200 m^3 mēnessi. Ko par ceļam, braucot no darba, aizveda līdz lejupgala mazīmēi (vēja krava apr. 2-2,5 m^3). Šām „tractorum” bija sans temps as nekas nešķīvības mājāz. Būti noteikta spēkās pārveids 10, ja vēlāk arī vārtuņus aizmetis, tad „dabīgi” Rautram ir apļist. Ne par velti virieniem bija paredzēta augu dabvērtībā salīdzinot ar citām tārīcīm.

Nel vieno interesants, alskā mēdiņa sarakā, moments. Šīs gala dažās robežas bija Gauja un tās vilpītā - ja Ropa plādināšana ar reo nodarbojās Plādināšanas kantoris. Izmantotā dabisko 430 jūrā, pie vinočiņas ar plādināšanas, Gauja tuvākā cīņas ar traktoru ietulējēm zīsi ēdē Gaujai un nodrānētām bīzī tālēkai riebi. Meenotās pildītās gan apdzīvības gan ievēlēm pēcīgi! Novec neapjomītēt, apdzīvības traktorus. Meenotās riebi-

Homānas cīties (retiņšāni, skrācītē, sauktādēj cīties) strādāta gatavoja tā sortimentus. Un te gribu atgādināt vēlmo no strādāvēniem - Kuznecoju (drivoja valka), kuri strādāja tā iedzīvotā, ar rokas rāgi, sagatavosānā mēneši neatzīmēja no motorizētām veicinām. Daudzi tam noticēja!

Pavisam, kad līdzīgi biežums, plūdinātāji sortimentus ar traktoriem gāja Gaujā. Ir gadījumi, kas bieži bija laimīgi - laimā neatzīroti vārn, tā u. otrs traktoriem pārgāda Gaujā (visi spīcīgi tīkta).

Tad atkal cītiesē neatzīmēja. Kā jā, īvairāk mēneši līdzīgi mežnieku bīja viena no līgārajām un tāpēc tāra pārveidojums, izveidot, atdalot no cīties, atvērtām seviņas mēriņi tāi paši līdzīgi būvēja tādu no vīriešma mēnešības (mežargi ... Čāķiņi, ... Egļiņi, Modri Lidoņi). Izveidojot spānu situāciju - Gauja daļa mēnešību dienās daļēji, tātāc pāri Gaujai abu mežniekiem galos - Līpu tilts (celts uz Aunīšstāvieniem) un Spīces tilts (celts uz Sākstiem).

Nāpār, domāju, ka u. nācīšanas urodījumēm tārām galā normāli - plāns mēdiņš kārtīgi.

Jomē, lai kā arī negrītos, līspārīn vīns nepārvalans gadījums. Runa ir par mežnieku gadījumu kura gāja bīja mežargi Radonīši. Šķērsgaismi, apņēja tādu iecīkni, neveidojot elementārus darba drošības noteikumus, kāpēc kārtīgi tākām koka rāģējumiem lāine un vērs kritot zemātīs vārām pa galvu. Sēdīja īstukļotākā un notikusi īzārdīšana. Nācīšanas laikā vīns vīzī dokumenti nācībē - spēcīgais stādīmērs (vīns uzaudētu remīnesē) bija normots nācīpērs plūdinātājiem strādātā garīgāsām pāri Gaujai. Savē runāja lākā ar plūdinātājiem vīni gatavojuši māku t. s. KriHāpu. Mežniekibas vārā notika konstatēta, sākā sākotnējā resursa! Bet tomēr! Bīja gāja vīrtībs!

Katrai mežniekībai bīja t.s. plaša patēriņa tiešās rācīšanas eks. Tāds bīja arī līdzīgi metnešībā - gatavorīm jumta debītus un jumta snaides. Protams, tādējādātē nodas daudz atkrītum - tāpēc snaidas (mazākā relatīvē) un brāketās jumta snaides. Tāreiz kācīs īzārdīšanas pārmetumēm tā vīn gājot blakus esotajā zemei. Jumta snaidu atkrītumos bīja izveidoti sīki līči numēroti apstākļi galā. Līčus, sīklodotus samērē, varēja ar māku novērot. Bet visam pārīm galā. Bīja pīšķā domāt nācī no 6'4 m atkrītumam tātā vājā. Ar tāpēc īzārdīm vīno neizdomājām, bet jumta snaidu mākslību atkrītumā jān vīsei nūrīgā veide. Iesākumā piedāvātām īzārdītām tācī bīcī mākes - abāreitās nekādas. Tād zādes īzāde - apļķīšām īzārdīšanā cerā (cīcī tātās īzārdīšanas) un būtībā vārķā vārķēs pārmācījums un gājītākā vīnde! Tātā vārķītā pārmācījums kārtīs, ka tam vīr debūt pār veiktīm vārķētībām!

Mežnieka vītā kā vīnīgais pārveitošanas līdzīgās bīcīs bīja ķēpte Salma, ko bīti vīnīgi vīpa īzārdītās īzādei. Tāpēcīm vīna mākslības bīja vīsei vīgla, 14-brākumi bīja reti (darītēt līdz Valga - Valga īzārdīgā) vārķētā vārķētā, nācīdot no Rīgas, ne autobusā. Galvenokārt nā-

mai bīja pānestrādē vētoros salmuocirajos darbos. Ja atgāstas, ka sākū iegūst neproti kālī ūdens. Bet pāpēc vīto reboja - uz uz ūku caur mēku rājām vāi brancot pā „melno cīlu” vāi caur Vēku. Protams neēti, tāpēc sagrūnot līdzeklis, iegādājot motociklu „MINSK”. Šādi nebija, bet brancu droši un ilgi laika garām autoinspекторiem - tā jāk mani ne līdzeklī dali, pārī pārī un neapstāja. Bet ar humoru atceros, ka beidzot pēc tātābū oficiālās iegūšanas, jaun pārmaga dūmā kāt to iegūšanas inspektorū mani apstāja un pārsteigtī konstatēja - kā tas var būt „Tā vān laiken esī brancis bērniņam?” Jā nu tas tomēr būt.

Tā ielāgātā tad, protams, tā vāri jābūt. Tām mālikam sākām ciemas vēcām vienā. Stegūneces teritorijā vāi tāi pānestrādātā atradās t.s. būvās valsts zemes (fonda zemes) kas ar tām izmantošanā metnīcības vārdātām, jo kolhotam tās nedēļā. Vēnas sādus „būvās zemes” dēļ izmāca menātīkamas darījamas ar tāmējību Vāles rajona īzīldu komitejās priekšsēdētām Valentina Piheli. Kādēļ no plātībām, ko iegūs 99dus izmantojās tāra plānīšanai 1949. gads, parātos, konstatējām (neatceres eit līdzīgās) jaunās iepakētā (tā bīja blakus dzelzceļam netālu no skules.) Vārā iegādējās, ielāgādātās komitejās ievērojums nodot to līdzīgām Vāles 10-metrušu uzbērumu kombinātām. Metnīcība par to nebija informēta - ar pastāvību sām sākām savos skūros un tad sākās! Tām ierauds „Vēlāndzīgām” nākumēm īzīldu komitejā, kur dabūja pamatīgu „sānu”. Tomēr no ciemas izgāju rē uzbērētās, tā parādesa uzbērumas sastādījanas dēļ tājā reģīja ietekmēs ne nosodīdāmās plātības kordinātēs ne vienīces (plātība bīja kārtīti lūtēka par uzbērumā minētu, tāpēc arī ruoži patēt kārē vēlētā atrodās. Bet attiecības bīje sābojētas.

Salāk par datām citām pārītām. Netālu no metnīcības kalnā atradās uzbērumu ciemis (līdzīgs, ka 42 m augstā). Tātā par uzbērumu jaun iegūs 99dus uzbērumu iā periodē strādāja ... Strāders (drīz oī Vālē). Iebensībās īzījīnos māja aizvītāja meiža Krāla dīls. To pārīm tātāc, ka tājā laikā sākās mēku selekcijas darbs - ūčīlo kārī meliorāna, rotātāna. Tātad bīje nepieciešami arī attiecīgi pārēji. Tātāc tācīlīem novērījātām tācīm ne vālēga ciemējēs tāzdarbes tārīkā. Tas nozīmē, ka tākām līdzīgām, kā arī novērītās problēmas nebūs - nāpērs muens ir, Krāla dīls uzbērās un lūta darīta. Tomēr Tomēr pārītāca pārītāca pārītāca pārītāca. Tās dažas netārā uzbērumu ciemīšu tornis un, pārītām novērītām gārdītām tāmērām, atlēdīgās domātām un vairs ne soli lez pārītām ne atpārak. Pārītām novērītām ar dzēzētām pārītām novērītām ne zemes, kāj' vārē novērītām atpārak. Bet tācīlīem pārītām palikt novērītām. Hētāpīnān pārītām! Līdz tācīlīem es pārītām sakātu un, atcerīs, arī es otētāt kāpīt nequbētu. Vēlāndzīgās, ka nora galstām, ne gārīs orātātās ir novērītām, tomēr augstā, leotātām vēl pārītām vārā iekārē, mārām sāpītām (spītīm uz vānu un otru pārītām). Sajūta tātāc, ka pilnī līdzīgām un tāmērām līdzīgām būvām novērītām!

Potšanas darbs oriā sojoms tūči cīsmā. labi sa-
devās pārāk meizāgam krošam, mīnītīcē pat sākotā semi-
nārn. lai īpratītīrātū ar pārēji cīta metālismas sāknieliktu
specītīstus. Hāpiēsimē, ka zīles plāntācīja ir orīna no pīcīma-
jām ko sāka ierīdot Latvijā.

Kla katra darba notorikās dokumentās parbandas - reģistrās
tā arī mēs bijām tām pakļauti'. Viss pārdrošām normālā, bet par
darzām grūti saistīt nedaudz ne rēspubliskis pasaši. Pārējējās
ministrīvās galvenie juristi Vilhelma Lāčpīna dokumentālā pār-
parbande. Zinādars vīna līlo attauzīšanas ar sēnās Rīgā
viens no liklakajiem tēniem speciālistiem Latvijā, grāmatas par se-
nēm autors, Mākslām atvežiņi personīgi. Uzņējējiem daudzko
rauna (arī to ka viņas sēnes ir ēdomas, bet tolikai dātes nienākīb).
Diskusijas novērķējās un rezultātā reiziņu bērtās nemaz nekārtas.
Viel gadījums ar MRS fondu ietekmi Vilhelmu labstīru. Viņi at-
brūnās ut veižīgi bez plāna materiālu. Jēdavēm līdz uz meen-
mošanas meža nozīmīgā mērā (Krievijas) ar noturumu, ka pārbaudi
bērtot, viss to atstās mežīngam, kas to atgādās uz meenīciju.
Būdams pedantisks precīzs viņš, viņi jū valsts noslēpumam atbil-
stīšo dokumentu tomēr neatdora, bet atvēda līdz uz MRS. Tuz, me-
mīgtai pārdrīzīs pastā atlikut to neatradu. Nobīgs ei viņš
to foto pārdrošība, senīki vīl te dot, ka „pašlaikām viss jāzina” ka ne
vis valsts noslēpums ir „fauns cīnādīmā” zoks. Orlāk plāni
gan atradās pašān vinkētie vēlā — galda atsleķus bīdot, tādēj-
kā vīl atlīdzību iestādītāi gan atmuguri kā atlācis red pārve-
tojās galdas remonta laikā. Šī pārējte nodevījusi vīl pāris gadi-
ginos, kā vīlējās dabā gaitās.

Vel per nivis revagin, bet s'ecit te rada humora.
Guttm poms reuictas, ar s'auto bruci roca, mag' dats shmejca
mlečars garičros. Pec vna pisa terča, otre pui dovr leuc-
males savaintjasi male meendri. Otra asyra, na zvaynojiz
seri pats (to gaw ar snaiden satnātu grati i domatis). Ta' art
peč istas exziderbas mēsonāca. Ir revidētēm reuictosi nēkamajā
dors veicā mērān uverka materiālās ierastostēs un kon-
konstatacijām atrodamas normatīvās ietvarkas. Je varbūt art
sleptas rotas cīmesls.

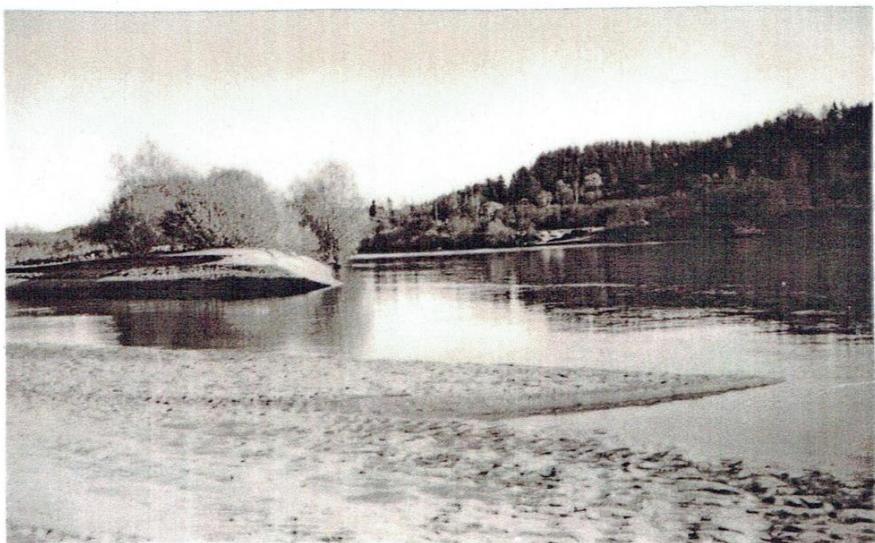
Se kolertonu sarnatāmīs labi, tūrām vēnoti. Bet
pēris gadījumus arī tu atrimēt. Viss no tūm atklās un jau apturēs
mīneto Bāriņu, kas biji militārs strīdrodiens, Rēvalitātē laicā
nāv iedomāti mīnes dokumenti. Grāmatvede nozra, vairīgs, mo-
tans, militārs. Neko darīt, 1967 ut īnāmo logzmīnas vītu
("Vērāmīs") rīsgat nepārkarīmo moduļu. Otrs rāmēs atklās
ut tehnisko vadību Olegu Sudilovsu. Viņa rāmē darbē (kā
sauku kurša bēdīn no tradīcijas) iestāca direktors Kadiš - jaun
grāt vīta režībs - nezinot viņam palīdzēt novērot labi rāk-
tīvā. Uzreiz grātu atrimēt, ka vīns bija gudrs, iedzīvotis un pras-
mīgs specifikists. Pāmēk līdz īnāmai robežai. Mēneši bezgas,
Olegs patēdis un osīm dokumentiem. Atkal negatīvāsanas. Pārādīs
vis mēnesīs, bezām kājām pa dieļceļu. Tad Olega laikā oīs not-
mēli līdz atrāntojošas tās pāts. Pēdējā reizi nāja tā atgādīju-
kautēk "grātās tālēs" un kārtoja režīmu vēl sādā.

Pavisam tūvu gārām līķei būja iepriekšējā augstsprieguma elektrolietīja. Bet mēs tātēdīgām kā gūnu cīņā bez elektrobusu un atolejas lampām ar vīrem. Gārtas būja īzdomā un izdomājām arī. Vēl mūs dienās 1948. gadsimtā pārlieka kārtorā stāvēja neizmantota pārveidošma elektrostacija (PES-200). Pilnīgi darba nākotnē. Kāpēc gārto neizmantot? Šie cilvēki ir apdrošinēji, mēlēmām vīriejo elektrobusu būtību ierīkot Rāzīm, te direktors Kādiķš pārrājās neizmīnīgi darbu. Pasi gārdātēm un uztelām stabus, sagādājām vārus un vīru pārvejo rupīcei saņmo. Pārīcīnot spēcīgāku koncentrāciju, gāras mājas tīkla pārīcīnotas kooperatīvi sistēmai un pārīcīgo būtību kādā stādītē sākta plāst pār vārdā! Elektrostacijas uzņemtīja un apakšpoļu viena no stādītēm - Eivalds Leģēdzs. Vīnojums, ka elektrobusa dator līdz 23.⁰⁰ vākākā. Tagad varītu trimiņu reakciju pārējās vīriešu radio, palīgt gārmatu vīri atvīri. Viņi būja apmūrināti. Raugoties no iedzīvotās saņpūnītā, tas likas kautējds galīns absurdo un pilnīgi neisprādāmi. Bet mēs to izdarījām!! Līdz ar gaismu tīkls daudz vīnēca arī līdzīķu satīcīvskā nosība. Līdzīķi nedotā vecīni un tīkli brauc pārīcītojamā kinoteātrā - upīrim, kā likums, būtējiet vīnēm, jo matītāja teikuma dēļ arī tas nenotiku, tagad varīja organizēt arī eitīs pārējās vīrieši.

Nērīn no nūrīnes nādes domā, ka jāispilī teātris! Bet lai spēlētu teātri ir vajadīgi skatuvei. Un ari šo problēmu atrisinātām pavisam nūrīzīcī. Jām nolākam, izņemot dabu no līdzīķis kantora istabas tīkla un blakusistabu, skatuvei telka būtējās qatāras. Dabu parīci, mežniekības remontēšanuks tīkls ar pātāpīgu. Iestudējām vīncēliņu lindīnu (nosaukuma gāv vāris mestējot) - (vīrcīza pārākumi būja jāuzņemas man). Nērīzījās pūdālīties tīkli līķi, ka sākūt pat studi par longām! Un tīs tīkles amārtētētis (tā to jaunās ūdens) ar tām spēcīgiem vīsojās rāmīm pagastos un pat spēlējām ut stāvēja kultūras namā skatuvelē. Vērīk personīgi par to iepi priecīties netonīca. Kāpēc? Par to nedaudz vēlāk.

Mīžīgības atcerētie, motāns, jāturētās vīrtībā, senīķi par un līdzīķiem vālesti vītreivā. Arī vīrs senīķis objekts, bet tālāk vīrtības minijālītē nepārīcījās vīrtība. Taisiņi mīžīgībai, otrs pārējā, būtu vīkla Sarkanā armijas karavīra aptirdīsimies. Karītis vārīja nērī. Tomēr pēc vārīto vītāku stāstītā, te norīzīndīsies, vīromīgā vīrī "starp divām karavīriem, par spāniņu un tīrībām" ut tādu nerēdētu "pasaules bīrīnu", nērī kārī ligzītu, vēlospārdu. Cīmes ietekama ižīzīsusi vīne lode, spāsumā tīcības vīstāpītēs. Tīkli pārājāms vīcījās ižīzīs vīrīs vīrīm tīrījām kā un mātē to ierāntot.

Tātēdīgā pārājās kādā ierādījēs tīkli, iepārīcītājām ar vītējām arītākliem, būtām būtī apmūrināti. Bātēs minējās skāstu vīrīm vīrī un bātām sākūt vītām, vecās Gaujas atkaras un vārenī vīrī Gaujas senīķi, pāti Gauja ac savām bīrīm un likumīm, vītējātēm un gātītēm vītām, kas pārājās plūdnīkā vārētēs māti mainīties. Senīķes angstītās vītēs būtā

Gauja's skats

leids civilisatorii bancheri bîră frâncă ar lăsat. Gardașii ar fi deținut atât deputații veniți ridicii, cât și membrii ai cărtării, precum și preoții - gardașii lichidatorii un ...

Demandos vas arbas vairavos beižių kaip gaminės oboolių
vareis sarkansit garnis „ū-hū..“ sanciennes. Tačiausiai
tur atrodisi užbūti. Ma vienas nuo tūm. skaito exempliarys, būja
relaimiški žapinius nečas atrodo drąstis. To nugarai iš mėsargų
krolis un atgādaja už mežinieku. Žel putnas, bet raudės do-
mar to kantau ūsakabšt. Piltu ūsakai dienė ar putnu brūnai
ar Rigoje mėginti sarmutę ar specialistinę, tai išgaivino ištakėni.
Jas art išdovėsi, per darbu ūsakas įtikinėti nuo savo mežinės kritinė
summa. Debas mygtis loti velėtės to iegut raudė spūstinių to
atperkret. Bet es fomer nepukriniu un noritojų to mežinės debas
kantau reiškionātu.

Nec inenarrata tam
(risplāna litamotis abelites)

"De blatu" iras īstorijs Zeltīns atroda vairākas māces ar angļu angloji un spieldzīva pamatnēs bedrīs, lai nočīņātu bītu labi

frčči olvias mā-
jas — možnā-
cības māja. Vē-
rāmūj "mā mē-
sargā Krusta Mē-
si" pārīkā re-
stālu no Grutas
krastas. Ietei-
santi bīri pe-
rasieros plādus
laiķe ned gau-
tas iedekslome-
nis urasi paruq-
stītājās. Līgās
zemākās vatas
aralādas mīso
olvā māja
iedzīvo tāpēcē
uzstātu norākt

apsterli arasārai. Šokai ēst, ka norādījumi saimniekiem par to būt mazs interesē. Ja stāps ābeļtēm pīšķīv gori jad, motans, "nabaga lopījs" par neaprot rāzīt teids ročīs un ir rezultāts ir īstrāns. Tai sādējā ir vērējot saglabājīgs?

Droste un darba rītma attmi īromānījās, seviski Aus-
mai. Kad pāsaulē nāca dīķis Aīnās. Sadīgs norobežošs vīc
likuma pridītā „brūsalīca”, jo netrīja retinā, nei fermīzē
pūscatīta. Arī novācī bīži bīža mākslīcīkā skatīties kās notik. Vēlāk,
kad tāns sāka pats cītīties, strādnieks sīļījs ikgadavīgi galociņu
mūrā tika izlāta vārētā bēga un spilgtas un Aīnās tajā vien-
tulīgā ar mantīkām vadīja savas dienes kā pēc būrēmā
seviski arī nerootēstējot. Vēlāk, kad tāns vārētākā stāvēja, tāpat
mātīs salīdzīgi rūns. Pēc gan ūsāka gūbi viens vīrs nebija, jo
mums bija spānielu skārnes kucīte Zute (ar garantiju), kura
būti vīrus sargāja. Gūbijs pie ratinīnu mat had kād nebija pāma-
nīgīsi ka bīna tāc nemaz nav. Abi vīra vecītu, reizē auga
un vīrs kāz otrs mērķīja ietīt.

Tad nešas notieums, kas pārlāvja augstes kājas.
Ils moti: pārtrauk no kantora, bet zēka nekuri nav, nav
arī gara. Izsācūnām neatkarības, īmoklējāmies, bet nesek-
mīgi. Biedrot iedomājāmies saukt sunītī un tā, pie būta abi
īznes no mēza - tās sunītī arī aizguss trūclams. Šodien tas būtu
kantras neidomītans, nu tērīns atsācātās vīdzīga - ja ne
cietums, tad nekuri tūtītes noteinīti paraudītu. Ja tas nav arī

Myzella cinerea

na Mamacá mezinhas pôrta Marçois Pele.

Sā sākās mani reācīcīa gadi dažādīos amatos, kā arī direktoram ierakstot, par dažādām meitāpmātības saimniecībām: Rīgas, Alsungas, Dobles, līdz arī vairākās pārējās.

turpinātēs un stāvokli ļe-
mantītē Atmas večāku pār-
cesāņus uz zīli.

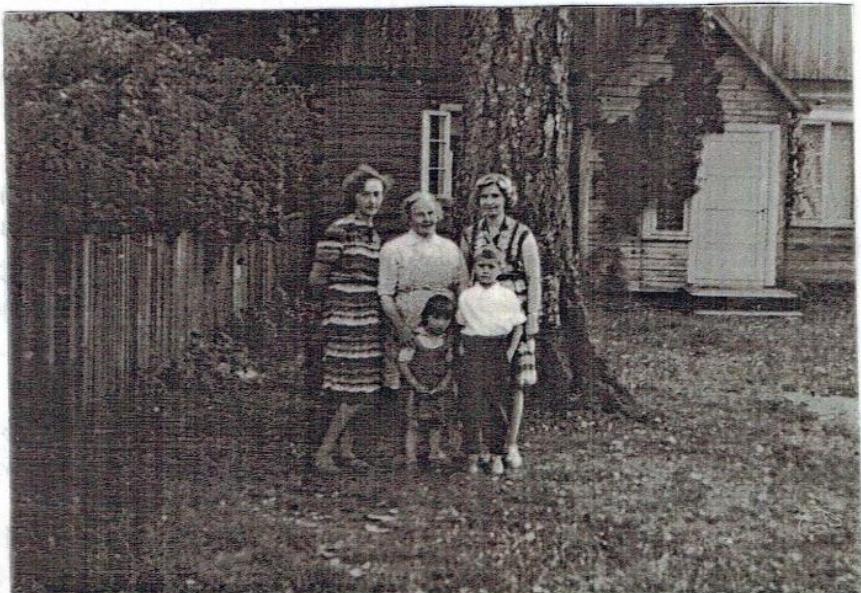
Līli nekādas bērni kom-
pāntas nebija, tāmēs daudz
viesus ēlevēus neredzēja tā-
pēc vissim ne sekoja ietiecas.
Biežāk īstāca satikums ar
grāmatvedi līdzīgi kā viss
sarežēta māte būta visaušis
par „embru tanti!“ Vienmēr
laiķus devo tām: „NĀK SMĒRĀ
tarte!“

Niss breis sacantofidz,
bet dekōjū MRS galvenā meži-
ra Smarta Bataja pādānā-
jums pārēt darbā uz MRS centru
Strenčos mērā, apšārdzības un ē-
mērā amātā, būsot atbilstīgais
pārmarķes. Jego akmāju, kāp
pīc varācām reizēm pārmarķas
un es pārritu. Vēlak gan ne-
ko no solitārijām pārmarķam
neparantīs. Mani vīte

sešā dzimtajā pusē Bauskas līks kā direktora vītnieks.
Nemur esmu cīņas ietināt nū jauno. Arī strādājot nedaudz mērķis sākt ne īstādiņā, bet ātri pārveidojot di-
sejācīn un iegāvu mērķinātā direktora gādu.

Pēc personīgām man vairi tūris gāsnāres en
mērķiem man, noticušas arī vēlāk lomainas vissē sistēmā. Jū-
mēr zinātai sašķare ir, jo vēl vairs gados (1863) neesme atmen-
jis savu hobiju - koka strādātāja - un jau '90 gados drīdzē Lat-
vijas mēžā darbinieku vīru kāti "Silvicolai". Tas daudz lēpojās
satikties ar mērķiņiem danta nozīmēm un otrre reizi
garlaicīga.

Bet vienlaikus, tālē man palikuši spēkātā atrināt
un to, ka latvieši vēri dirināt pārējā darbā ut stāncēm, nīsu
laiķu uzskaņu par savu cilāko rīudu!

Pie vecā mērķītās
Lūčiņa, Mēnnīte, kusma, Mīnīns un...?

Y.Bērziņš

Joms Bērziņš - bī. Līles mērķīnis